

Příloha 1

MAŇÁSEK	HODINÁŘ	KROKODÝL	PŘÍPRAVEK	BRATR
SYSEL	KOPEC	DATEL	DŮM	HOCH
BUK	FILM	BAČKORA	GORILA	CIBULE
EVIČKA	BARVA	HORA	CHATA	DÍVKA
HRA	KOST	ZEĎ	KLEC	DIVADLO
PRASÁTKO	VRTÁNÍ	ZMIZENÍ	ČÍSLO	SPANÍ
KUŘE	KOLO	CLO	JHO	ZLO
SKLO				

Příloha 2

ČICHAT	SCHOVAT	LEKAT SE	ODJÍŽDĚT
HÁZET	UMRZAT	DAROVAT	PODÁVAT
KOUSAT	VYTÍRAT	DÁVAT	POLYKAT
KAPAT	ZAMETAT	KLEPAT	ROZMYSLET SI
MRKAT	NANĎAVAT	NACHÁZET	ROZTÍRAT
MAČKAT	DOVĚST	NASYPAT	ŘÍKAT
OTÍRAT	CHYTAT	OHÝBAT	VYLÉTAT
PŘINÁŠET	KOPAT	ODCHÁZET	ULEHAT

Příloha 3

HEBOUČKÁ	
NEMOCNÝ	
ŠIROKÁ	
ZLOBIVÝ	
ŠPINA VÁ	
ŠKAREDÝ	
POMALÉ	
STUDENÝ	
VESELÉ	
KYSELÝ	
VZDÁLENÉ	
HLUBOKÝ	
LENIVÝ	
VYSOKÝ	
SLOŽITÝ	
POSLEDNÍ	

Příloha 4

PŘÍSLOVCE

1. ZAKROUŽKUJ PŘÍSLOVCE (ODPOVÍDAJÍ NA OTÁZKY KDE? KAM? KDY? JAK?)

DOBŘE, VEPŘEDU, DALEKÝ, JINDY, DOVNITŘ, HEZKÝ, NAHORU, POMALÉ, DALEKO, SILNÁ, POMALU, NAHOŘE, DOBRÉ, VYSOKO, POTICHU, PŘEDNÍ, ZADLOUHO, DOPŘEDU, VYSOKÁ, DLOUHO, BRZY, SILNĚ, HEZKY, TICHÉ DOLEVA

2. ZAPIŠ PŘÍSLOVCE Z PRVNÍHO CVIČENÍ DO SPRÁVNÉHO ŘÁDKU, PODLE TOHO, NA KTEROU OTÁZKU ODPOVÍDÁ.

KDE?					
KAM?					
KDY?					
JAK?					

3. VE SKUPINĚ VYMYSLTE SLOVESA K DANÝM PŘÍSLOVCÍM.

Příloha 6

MOTIVAČNÍ PŘÍBĚHY KE SLOVNÍM DRUHŮM

Seznámení s postavami:

Žila jedna maminka a ta měla dvě děti. Chlapec se jmenoval Tobík a dívka se jmenovala Tina. Měli také psa Azora. Jednoho dne, kde se vzal, tu se vzal, objevil se u nich doma malý mimozemšťan. Brzy zjistili, že se jmenuje Maxík a že je velmi hodný. Nevěděl, jak se dostat zpět na svou planetu, a tak s nimi začal žít. Děti ho seznamovaly se životem na naší krásné planetě Zemi.

PODSTATNÁ JMÉNA - SLOVA NADŘAZENÁ A PODŘAZENÁ

Maxík: „Pojďme si hrát.“

Tina: „Nemůžeme, musíme nejprve umýt a utřít nádobí. Chceme pomoci mamince, protože má mnoho práce.“

Maxík: To je hezké. Ale, co je to nádobí? Vidím zde talíře, nože a vidličky od oběda. Znam už mnoho slov. Ale nevidím nádobí.“

Tobík: „Ano, máš pravdu. Jsou tu talíře, nože, vidličky. To vše je totiž nádobí. Stejně tak naběračka, hrnec. Víš, co, Maxíku? My ti to ukážeme.“

PODSTATNÁ JMÉNA - NÁZVY OSOB, ZVÍŘAT, VĚCÍ

Maxík: „Na planetě zemi máte spoustu krásných věcí. Už znám talíře, nože, vidličky, se kterými jíte. Jsou to užitečné věci. Také se mi líbí váš Azor. To je také užitečná věc, protože hlídá dům.“

Děti: „Maxíku, máš pravdu. Azor je velmi užitečný a my ho máme moc rádi a hezky se o něj staráme. Dáváme mu jíst a pít a každý den s ním pravidelně chodíme ven na procházky. Ale Azor není věc. Je to zvíře. Věci nejsou živé, zvířata ano. Stejně jako my lidé. My a maminka jsme osoby, stejně tak ty. Zní to složitě? Neboj, my ti to vysvětlíme.“

PODSTATNÁ JMÉNA - URČOVÁNÍ RODU

Maxík: „Chtěl bych se projít po vaší krásné planetě Zemi.“

Tina: „Ano, to určitě můžeme. Projdeme se třeba do parku. Tam je toho hodně k vidění.“

Maxík: „Jééé, v parku je to krásné. Podívejte, ta strom je krásná a tamhle na obloze letí malé barevné ptáček.“

Tobík: „Počkej, Maxíku, znáš skutečně mnoho slov, ale nepoužíváš správný rod.“

Maxík: „Rod? Co je to?“

Děti: „Všechny osoby, zvířata i věci jsou podstatná jména. To už jsme ti ukázali, ale každé to podstatné jméno má svůj rod. Vysvětlíme ti to.“

PODSTATNÁ JMÉNA - URČOVÁNÍ ČÍSLA

Maxík: „Dnes jdeme do lesa?“

Tina: „Ano, zde totiž můžeš spatřit mnoho věcí, zvířat a třeba i osob. Můžeš se tak naučit další slova, víš?“

Maxík: „Máš pravdu. Vidím tu mnoho vysoký strom a tady je spousta borůvka.“

Tobík: „Ano, jsou tu vysoké stromy i borůvky. Strom je číslo jednotné, je jeden-ten strom. Když je stromů více - ty stromy - je to číslo množné. Stejně tak ta borůvka je jedna-číslo jednotné. Ale ty borůvky je číslo množné, protože je jich víc. Vše ti raději vysvětlíme.“

Tina: „Ale než z lesa odejdeme, musíme uklidit, co sem nepatří. Vidiš ty papíry a obaly? Ty do lesa nepatří.“

Maxík: „Ano, už vím. Slovo nadřazené je odpadky a ty patří do koše, ne do lesa.“

Děti: „Výborně, Maxíku, Tak to pojďme uklidit a pak ti ukážeme, jak je to s těmi čísly u podstatných jmen.“

PODSTATNÁ JMÉNA - URČOVÁNÍ PÁDU

Maxík: „Óóó, tady jezdí tolik auto a stojí tu domu. Je tu ale veliký hluk. Kde to jsme?“

Tobík: „Nyní jsme, Maxíku, ve městě. Jezdí tu opravdu mnoho aut. Proto než vstoupíme do silnice, se musíme rozhlédnout na obě strany a přecházet vždy po přechodu, pokud tam je. Musíme dávat velký pozor na auta.“

Tina: „Všiml sis? Použili jsme slova aut, auta. Pokaždé v jiném pádě. Když totiž mluvíme, musíme měnit tvar slova podle různých pádů. Vysvětlíme ti to.“

SLOVESA - URČOVÁNÍ OSOBY A ČÍSLA

Maxík: „Co to teď děláme?“

Tina: „Uklízíme, abychom měli krásně čisto a útulno.“

Maxík: „Jééé, já uklízíme, já chceme, aby tu bylo krásně čisto.“

Tobík: „Maxíku, já uklízím. Ty také uklížíš a Tina též uklízí. Uklízet je sloveso. Ale když mluvíš o sobě, musíš použít jinou osobu, než když mluvíš třeba o Tině, víš?“

Maxík: „Tomu úplně nerozumím.“

Děti: „Neboj se, vše ti ukážeme.“

SLOVESA - ČAS MINULÝ, PŘÍTOMNÝ, BUDOUCÍ

Maxík: „Co to děláte? Vidíte, už používám sloveso ve správné osobě a čísle.“

Tina: „Ano, vidíme. Jsi šikovný. My balíme dárky pro kamarádku ze třídy. Ty jsme koupili včera v obchodě, protože bude mít zítra narozeniny.“

Maxík: „Aha, kamarádka měla narozeniny, proto kupujeme dárky, které budeme balit.“

Tobík: „Jéé, teď je to celé popletené. Je velký rozdíl, jestli něco dělám teď, něco jsem dělal a něco teprve budu dělat. Musíme ti vysvětlit, jak je to s časy u sloves.“

PŘEDLOŽKY

Maxík: „Už umím předložky. Pamatuji si, jak jsme šli do parku, do města a do lesa. A dnes se velmi těším, protože vím, že pojedeme do výlet.“

Tina: „Výborně, Maxíku, znáš už předložku do. Ale existují i jiné předložky. Neříká se totiž do výlet, ale na výlet.“

Tobík: „Dnes tě naučíme i některé další předložky.“

ČÍSLOVKY

Maxík: „Hurááá. Vyběhl jsem na věž jeden.“

Tobík: „Jak to myslíš jeden. Jsme tu všichni.“

Maxík: „Ano. Ale já byl jeden, Azor byl dva, ty jsi byl tři, Tina čtyři a maminka pět.“

Tina: „Aha. Ty myslíš, že jsi tu byl první?“

Maxík: „Ano. Já jsem byl první, Azor byl dva...“

Děti: „To máš pravdu. Ty jsi tu byl první, Azor druhý. To jsou řadové číslovky. Ukážeme ti, jak se tvoří.“

PŘÍDAVNÁ JMÉNA

Maxík: „Tady na věži vidím spoustu krásných věcí. Krásné stromy, krásné mraky, krásné louky. Vidíte, kolik už znám slov?“

Tina: „Ano, to znáš. A používáš i přídavné jméno krásné, které vyjadřuje vlastnosti podstatných jmen. Ale český jazyk zná mnoho přídavných jmen. Podstatná jména mají více vlastností. Například: zelené stromy.“

Maxík: „Už to chápu: zelené stromy, zelené mraky.“

Tobík: „Stromy jsou zelené. To je pravda. Ale mraky ne. Ukážeme ti, jak je to s přídavnými jmény.“

PŘÍSLOVCE

Tina: „Dnes půjdeme do divadla. Víš, Maxíku, jak se tam musíme chovat?“

Maxík: „Samozřejmě, hodný, slušný, tichý.“

Tobík: „Ano, Maxík musí být hodný, slušný a tichý. To jsou přídavná jména, jak už víš. Ta odpovídají na otázku jaký. Ale chovat se musíš slušně, tiše. To jsou příslovce a odpovídají na otázku jak. Ukážeme ti, jak se to má s příslovci.“

CITOSLOVCE

Maxík: „Fuj, to je dobré.“

Maminka: „Co tím myslíš, Maxíku? Nechutná ti to?“

Maxík: „Chutná. Je to výborné. Umím použít krásnou větu. Je tam sloveso, podstatné jméno i přídavné jméno.“

Tina: „Ano, Maxíku. Ale když ti jídlo chutná, neříká se fuj. Fuj se pojí k něčemu ošklivému. Když je něco dobré, tak říkáme: mňam, mňam.“

Maxík: „Aha, Azor je taky mňam, mňam.“

Tobík: „Ne. Vysvětlíme ti. Co jsou citoslovce a kdy se používají.“